

23. navadna nedelja - leto B

Jezus ozdravi gluhonemega

Nato je odšel iz pokrajine Tira in šel skozi Sidón proti Galilejskemu jezeru, po sredi pokrajine Deseteromestja. Tedaj so mu privedli gluhega, ki je tudi težko govoril, in ga prosili, da bi položil roko nanj. Vzel ga je k sebi, stran od množice, mu položil prste v ušesa, pljunil in se dotaknil njegovega jezika. Ozrl se je proti nebu, zavzdihnil in mu rekel: »Efatá!« to je »Odpri se!« In takoj so se mu odprla ušesa, razvezala se je vez njegovega jezika in je pravilno govoril. Jezus jim je naročil, naj tega nikomur ne povejo; toda bolj ko jim je naročal, bolj so oznanjali in nadvse osupli so govorili: »Vse prav dela: gluhim daje, da slišijo, nemim, da govorijo.« Mr 7,31-37

Vse prav dela ...

gluhim daje, da slišijo, nemim, da govorijo. Ta trditev se mi zdi na prvi pogled prav smešna. Mar je to kaj posebnega, če Jezus razume, da gluhi potrebujejo sluh, nemi pa govor? To razume celo vsak otrok. Seveda je drugo vprašanje, kdo zmore ozdravljati. Vendar tu ni čutiti čudenja nad tem, da Jezus ozdravlja, ampak da dela vse prav, da je vsaka stvar na svojem mestu. Čeprav se zdi na prvi pogled ta trditev čudna, pa odraža pravzaprav izredno globok pogled na človeka in na Boga. Samo Bog dela vse prav, človek se pogosto moti. Ob tem mi pride na misel dogodek, ko k Jezusu pripeljejo ženo zasačeno pri prešuštvovanju. Judje so jo hoteli kamenjati, Jezus pa jih spomni prav na modrost, ki jo v današnjem odlomku slišimo iz njihovih ust: Kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo. To trditev bi lahko prevedli, kdor vse prav dela, jo lahko kamenja. In kaj se je zgodilo? Ko so to slišali, so drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje (Jn 8,9). Vsem, seveda najprej tistim, ki so imeli za seboj že več 'delovnih' izkušenj, je bilo kmalu jasno, da vsega doslej niso naredili prav. Kaj pa mi danes?

Menim, da bi danes ženo brez težav posuli s kamenjem. Bolj, ko je vse narobe, bolj se delamo, da je vse prav. V tej luči vidim tudi eno glavnih težav Cerkve v Sloveniji. Pri Mariborskem škandalu ni delal nihče ničesar narobe, nadškof Uran ni vedel za nič in vse je podtaknjeno, kardinal Rode je na začetku zagrozil s tožbo, če bodo nadaljevali z zgodbo. Mar ni pri vsem tem glavni problem v tem, da zavajamo javnost, da je pri nas vse prav? Nihče ne dela vsega prav, razen Bog. Prav priznanje naše grešnosti in omejenosti je temelj našega odnosa z Bogom. Čemu naj ga iščemo, če smo sami popolni? Le priznanje svojih napak in grehov nakazuje realnost našega bivanja in utemeljuje našo neskončno potrebo po Bogu. Ukvarjanje z napakami drugih in slepljenje drugih z lastno popolnostjo nas vse pelje v propad. Ni težava, če se drugi ukvarjajo z

našimi napakami. S tem mi ne izgubimo ničesar, pridobimo lahko na ponižnosti in spoznanju. Težava je, če se mi ukvarjamo z napakami drugih, ker nas to oddaljuje od realnega pogleda nase, od ljubezni do bližnjega in izgubljamostik z Bogom.

Poglejmo zgoraj omenjene škandale. Najmanj, kar bi morala Mariborska škofija takoj priznati je, da ob pogledu na lastno gospodarstvo spoznava, da ni služilo pravemu namenu. Pastoralno delo, služenje ubogim in bogoslužje ni od tega imelo pravzaprav nobene koristi. Priznati bi morali: Zgrešili smo cilj, ki ga od nas zahteva naš položaj. Poleg vsega pa smo bili še neprofesionalni.

Nadškof Uran bi moral priznati najmanj to, da je javnost hudo zavajal z izjavami, da o umiku iz Slovenije ničesar ne ve. Če prej tega ni storil, bi to moral storiti takoj po 8. 8. 2012, ko je nunciatura javnost obvestila o svojih sklepih. Naj navedem le dva:

- Njegova ekscelenca msgr. Alojz Uran se je po odpovedi svoji službi, ki jo je sveti oče sprejel 29. novembra 2009, s Kongregacijo za škofe dogovoril za umik iz Slovenije.
- Po tem ukrepu mora nadškof Uran med drugim vsakokrat, ko bi potreboval zdravniško pomoč v Sloveniji, obvestiti Kongregacijo za škofe, da mu da dovoljenje za vrnitev v domovino za čas, potreben za zdravljenje.

Kardinal Rode je hvala Bogu utemeljil svoj odnos in pristal na DNK analizo, ter s tem pokazal dostojanstvo, ki bi ga morali tudi ostali. Škoda le, da z zamikom.

Zakaj vse to navajam? Zato ker menim, da nas prav drža popolnosti popolnoma hromi. Lažemo sebi in drugim, ustvarjamo ozračje, v katerem je iskrenost nemogoča. Se spomnite Cesarjevih novih oblačil? Vsi kraljevi uslužbenci so gledali v prazno, oblačil ni bilo. Vsi so tudi razmišljali: Če priznam, da nič ne vidim, ne bom primeren za to službo. Joj, kako so lepa oblačila, so zatrjevali. Danes pa nas zgoraj omenjene drže silijo v laž, da smo vsi brez greha, sicer nismo kristjani. Ni res! Resnica je ravno nasprotna: Vsi smo grešni in kdor tega ne prizna, ni kristjan! Tu bi se rad dotaknil tako žgečkljivih afer, ki jih zagotovo ne bo zmanjkalo, afer okrog spolnosti. Pri tem si bomo morali priznati nekaj: Če hočemo, da bo spolnost postala nekaj lepega tako v zakonu kot v odpovedi v celibatu, bomo morali vsi priznati, da brez večjih ali manjših padcev nihče ne pride do lepote, ki jo je Bog človeku pripravil. Kdor ni naredil nobene napake, je naredil eno in usodno, to da ni stopil v noben odnos scela in da nobenega odnosa scela ne živi. Ta je podoben mrtvecu, ki ne koristi nikomur. Seveda prav tako ne koristi nikomur tisti, ki mu je dobro enako slabemu, ta bo uničeval vse okrog sebe. Tisti pa, ki želi živeti lepoto odnosov, bo vedno hodil po robu. Črta resnične lepote se zarisuje na meji dobrega in slabega. Poglejmo na področje vzgoje, bo mogoče lažje. Ali kdo ve, koliko je prav popustiti najstniku oz. ga priviti, dokler ga ta ne prinese vsaj enkrat okrog. Prepričan sem, da ga ni junaka! Dobra vzgoja je vedno hoja po robu, po meji dobrega in slabega. Kdo ve, kje je meja pristnega prijateljstva, da ne bi zapadli v utapljanje v spolnost in da ne bi ostali le poslovni partnerji? Prvo dobro pozna svet, ki ne pozna meja, drugo predobro pozna hirajoča Cerkev stare Evrope, ker je zbežala pred zdravo

intimo oz. ni zbrala poguma, da bi tvegala hoditi po robu. Bogu posvečena oseba, ki nikogar ne nagovarja in je zamaknjena v praznino, ne v Boga, nikomur ne koristi.

Pot do prave mere ne bo lahka. Zagotovo pa ne vodi vanjo naše sprenevedanje in ukvarjanje s 'sovražniki Cerkve'. Pot je v iskanju pristne ljubezni, ki jo zmorejo svetniki. Ti pa so vedno priznavali, da na vsem svetu ni bolj nevrednih in grešnih kot so oni. Naj nam današnja božja beseda da poguma in jasen pogled, da bi jim sledili.